

Barndomsminne frå Nordland...

Phonics: Dr. Alf Lunder Knudsen

(1)

Å eg veit meg eit land langt der uppe mot nord
med ei lysande strand millom høgfjell og fjord.

Der eg gjerne er gjest, der mitt hjarta er fest
med dei finaste, finaste band.

//:Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest so væl dette land.://

Phonics:

Awe ehg vait meh^g ate lahnⁿ lang^t der uppe mot nohr^e
Meh 'a' lüsa^hneh strahnⁿ mill-om högfⁱell awe fi^or^u.

Dehr^r eg yerneh ehr^r yest, dehr^r mitt yahrtah ehr^r fest
Meh day fee-nas-teh, fee-nahs-teh bahnn

//:Awe ehg min-nest, awe ehg min-nest,
Awe ehg min-nest saw vehl dehtte lahnⁿ.://

(2)

Der eit fjell stig mot sky med si krana av snö
Og i lauvklædnad ny det seg speglar i sjö,
Og det smiler mot strand med sin bringe i brand
i den solklåre, solklåre kveld

//:Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest so væl dette fjell.://

Dehr^r ate fiell steeg moht shü meh see kroonah ahv snö
Awe ee lauv-kleh[d]-nah[d] nü deh seh^g speg-lahr ee shö,
Awe deh smee-lehr^r moht strahnⁿ meh sin bringe ee brann
Ee den sohl-klawe-reh, sohl-klawe-reh kvell

//:Awe ehg min-nest, awe ehg min-nest,
Awe ehg min-nest saw vehl dehtte fiell.://

(7)

Denne heim er meg kjær som den beste på jord.
Han mitt hjarta er nær denne fjetrande fjord,
og det målande fjell og den strålande kveld;
ugen leikar på deim.

//:Å eg minnest, å eg minnest,
å eg minnest so væl denne heim.://

Dehⁿneh hay-m ehr^r meh^g chair some den besteh paw yoh^r.
Han mitt yar-ta ehr^r nehr^r den-neh fiet-rahⁿ-neh fi^or,
Awe deh maw-lan[d]eh fiell awe den strå-lan-[d]eh kvell;
Hoogen lay-kahr paw day-m.

//:Awe ehg min-nest, awe ehg min-nest,
Awe ehg min-nest saw vehl den-neh hay-m.://